

Előfizetési ár:

Egész évre 8 frt = 16 kor.
Félévre 4 frt = 8 kor.
Negyedévre 2 frt = 4 kor.

Közsegeknek, körjegyzőknek és néptanítóknak:

Egész évre 6 frt = 12 kor.
Fél évre 3 frt = 6 kor.

Egyes szám kapható:

a kiadóhivatalban, a főközségben, Köszl János, Hochrein J. és fia i üzletében.

PÉCS

POLITIKAI VEGYESTARTALMU LAP.

Hirdetéseket

elfogad a kiadóhivatal (lyceum könyvnyomda), hol mindenkor a legutányosabb árak szabotnak. Minden beiktatott hirdetés után 30 kr = 60 fillér belyegdíj fizetendő.

Nyilttér 1 sor 1 ft 2 korona

Kéziratok

a szerkesztőségbe (lyceum könyvnyomda) küldendők.

Megjelenik hetenként kétszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: lyceumi könyvnyomda.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Pliverics.

Horvátországban e név néhány nap óta mindenkinek az ajkán van. A név viselője a közjog tanára a zágrábi egyetemen s még néhány héttel ezelőtt is a Strossmayer és Starcevicz urak egyesült taborában nemcsak előkelő tudósoknak tartották, hanem a legnevezetesebb horvát hazafiak egyikének is. Ennek a hírnévnek most persze vége van részben. Az „Obzor“ és „Hrvatska“ ritka egyetértésben a nemzeti ügy árulójának nevezik a tiszteletreméltó professzort s e lapok és a többi hasonló érzelmi lapok közt verseny egyáltalán csak abban az irányban van, hogy az így kiátkozottakat vetekedve árasztják el sértő támadásokkal.

Vajon mi az, ami az egyesült horvát ellenzők rettenetes haragját így aggasztó mértékben felkeltette? Pliverics úr, azelőtt a gróf Draskovicz által alapított, immár az Urban eszandesen elhunyt középpárt híve Zágrábban képviselőjelöltnek lép fel a kormányparti nemzeti párt programjával. Ezért a vad üvöltés az „epártolt“ ellen. Ezt a haragot és annak indító okaát, mint a magyar közvélemény egyik közege, egy kissé elemezni akarjuk.

Pliverics professor mindig híve volt az unio-politikának s e politika

alapjának, a magyar-horvát kiegyezésnek. Azt tartotta ugyan, hogy Horvátország jogai és érdekei a kiegyezés keretében fejleszthetők, de aspirációi az 1868-iki unio-okmányon túl nem mentek. Ehhez a nézethez ma sem lett hűtlenné. Ma is meggyőződése az, hogy Horvátország törvényes autonómiájának jelenlegi mértéke a maximuma annak, amit elérni lehet és hogy a nemzeti törekvések csak addig bírnak jogosultsággal, ameddig ennek az autonómiának a határait tisztelik. E meggyőződés alapján a horvát közjogtudós, midőn elhatározta magában, hogy újra belép az aktív politikai életbe, más párthoz nem csatlakozhatott, mint a nemzeti párthoz, melynek közjogi elvi alapja, ha nem is egyezik meg tökéletesen az ő nézeteivel, de legalább legközelebb áll hozzájuk. Pliverics, ellenének fenyegetései és gyanúsításai által meg nem féltetve, kijelentette legújában, hogy politikai céljainak megvalósítását az uniohoz hű nemzeti párt kebelében fogja keresni; de ha az említett pártban ez nem sikerülne is neki, az egyesült ellenzőkhez soha csatlakozni nem fog, a mely folyton rázza a kiegyezés művét s oly aspirációkat táplál, melyek kiengesztelhetetlen ellentétben állnak a horvát nép életfeltételeivel. Örömmel jegyezzük föl írja igen helyesen a

„Pester Correspondenz“ — ezeket a bátor fejtegetéseket, melyek Pliverics jellem szilárdaságának és politikai belátásának egyformán becsületére válnak. Lemondása azokhoz, akik tegnap még nagybecsűlést szünetelték iránta s ma már sárral dobálják, az unio eszméjének új diadalát jelenti Horvátországban, melynek megizmosodása a leglényegesebb előfeltételét képezi a horvát testvérnép szellemi és anyagi jólétének.

— **Homerule.** A brit alsóházban nyugodt immár a nagy küzdelem a homerule miatt, melyre meg a későbbi korcsakok is úgy fognak visszatérteni, mint a folyó század történelmének egyik legjelentősebb mozzanatára. Viktoria királynő agg miniszterelnöke ez a legrettentetlenebb forradalmár, akire egy világbirodalom valaha sorsát bízta, ígéretét beváltotta és a parlamentben a rövid hűsveti szünet után az első ülésben indítványozta a homerulebill második olvasását, amely bill által a brit államközösség egységesen házag szakították. Bármilyen legyen a heroikus harc eredménye, bámulatramóító marad a bátorság annak a nevezetes agastyánnak, aki sirja szelén hosszú elte lezárása előtt még szettepni készült azokat az unioaktákat, melyeket eddig a brit birodalmi egység szükséges előfeltételének tartottak. Európa hatalmasan elfogodva áll e történelmileg fontos színjáték előtt és feszült érdekekkel lesi az okokat, melyeket Gladstone felhozni fog ir politikája mellett. Az agg államferfi

A PÉCS TÁRCÁJA.

A lutri-cédula.

— A „Pécs“ eredeti tárcája. —

D . . . Maurice párisi festőművész levele M . . . György e . . . i jegyzőhöz.

— Kedves Barátom! Lelkem örömmel van telve s te légy az első, a kit annak részesévé teszek. Elképzelheted-e? De nem! ez a valószínűtlen. Elhiszed-e, hogy én vagyok boldog tulajdonosa ama számoknak, melyek a nagy lutrin a 100.000 frankos nyeresémet megütötték? Igen, 100.000 frankot! kedvesem. A Lizottság aláírásával ellátott jegyzék hozta meg ma reggel ezt a jó újságot! Mit szólás hozzá? 100.000 fr. nekem, aki soha a legesekélyebb megtakarításra képes nem voltam; nekem, aki egyedül munkám jövedelméből élek, amely egy napra gazdaggá tesz, míg másnap csaknem a pusztulásnak szolgáltat át, 100.000 fr. hisz ez boldogság! Meggittasodom tőle! — Te tán meg sem érted ezt, kétségkívül csekély összeg az egy jegyzőnek, egy pénzkezelőnek! de egy mázoló, egy szeszélyfestő, egy korbely számára — miként te kegyes voltál engem nevezni — ez egy vagyon! Anyám számára a jólét és biztos kenyér a családnak, melyet ala-

pítani szándékozom. Mert föltett szándékom nősülni és földbirtokos vagy tőkepenzes, vagy mit tudom én mi? lenni. Gondold csak, mit nem lehet kezdeni száz-ezer frankkal. Először is megkeltőzött eszményeivel fogok bírn; ez biztonságot fog nekem kölcsönözni s a kéznek erőlesebb esetvonást. Egy gazdag festő kevésbé van aláveve a bírálatnak s kevésbé fél attól, lakóire tagább, felfogása kiterjedtebb. Az enyém maris megelénkült s megtisztult agyamban; a természetet szelbenek, a napot ragyogóbbnak, a láthatárt tagabbnak látom. Azt mondhatnám, hogy egy darab paradicsom szállt szívembe. — Ah! a költők ne vegyék tőlem rossz néven, de én sohasem fogom a szerenesét vaknak festeni. Ha meggondolom, hogy egy keréknek forgása csupán! . . . Mily egyszerű találmány is a lutri! — De ne gondold, hogy e hitvány érc iránti szeretet (a melyet még föl se vettem) megzavarta eszemet, e tekintetben nem változtam Nem, ami engem boldoggá tesz, az ama bizonyosság, hogy eseményeket látok teljesülesbe menni, a melyekről eddig csak mint kivitethetlen ábrándokról álmodtam. Az én ábrándképeim valóságá változnak és téged akarlak terhelni azok megtestesítésével.

Főntebb említet, hogy birtokos aka-

rok lenni. Kérlek tehát, szerezd meg számomra ama, tőled nem messze fekvő, elragadó kis nyaralót, melyet ismerz s melynek bájait anyám oly gyakran kiemelte előtted. Szegény Anyám! ilik hogy reá gondoljak először, miután oly sokat szenvedett az ő Maurice-sza bogarai miatt. Elfúladok az örömtől arra a gondolatra, hogy ezzel meglephetem s hogy legalább egyszer boldognak látandom az én érdemem által. — Oh az a cédula! Mily felesleges íhlet! És én oly sajtásagos módon jutottam hozzá . . . De ez nem tartozik a dologhoz, s különben is azt veszem észre, hogy oly szaggatottan írok neked, hogy azt hiheted, az eszem meg van zavarodva s ekként bevásárlási rendelémet sem fogod komolyan venni, engedd e nagy szót kiejtenem, mely oly kellemesen csiklandozza fület és büszkeségét a jövendőbeli birtokosnak.

Téhat ebben állapotunk meg: te minden haladék nélkül — sietek anyám boldogságán örülni — megszerzed számomra ama zöld nyaralót, a melyet nekünk legutóbb 25.000 frért ajánlottak. — Hogyan tudtam volna valaha ennyit összehozni e papirdarab nélkül, mely négyezer annyit ér és amely összeget azonnal felvevendem, mihelyt az orvos megengedi, hogy elhagyjam szobámat, mert egészen

egyik főindoka az évszázados brit-ir viszálkodás elhárításának szükségessége volt. Azonban nagy kérdés, vajon Gladstone homerulebill-jének meglesz-e ez a hatása? Tartunk tőle, hogy az őrök az ellenkezést csak most fogják igazán abba nem hagyni, hanem ezt a törvényt csupán részlelfelvetésként veszik arra a nagy tartozásra, amely csak hazájuknak a brit államtesttel való teljes elkülönítése által lesz végleg törlesztve. És a értelemzések, melyeket ez a bill az ir nemzetit párt két szárnyán keltett, bizony nem olyanok, hogy képesek lennének elozlatni ezt az aggályt. Részvételyes érdeklődéssel tekintünk át e nehéz napokban Angliába, mert a betét, melyért a harc foly, a brit birodalom egység melyhez a kontinensen már az egyszer az a képelet fűződik, hogy vele megromlik Albion világhatalmi állása is. **P C.**

Baranya a legrégibb időkben.*)

IV.

Baranya a rómaiak alatt.

Időszám: 35-ik évtől Krisztus előtt 441-ig.

Hogy egy római mérföldre, mely 8 stadiumból állott, ezer lépés számított, az közönségesen tudva van, valamint az is, hogy egy római lépés öt geometriai lábott tett, és így minden mérföldre 5000 láb jutott. A fentebb kijelölt messzeségek csaknem épen annyit tesznek, mint a milyen hosszuknak az utak Észak Baranyavár, Szekeső, Pécs, Hidas és Sz-Gál közt jelennem mutatkoznak: csekély különbségeket kivéve, melyek nem egyének, mint a hajdankorban némely helyt volt rövidítő átvágásoknak tulajdonítandók. Kitérnek innen, mely fölötté nagy világot derít főleg a fönnidézett Itinerarium Baranyára, amár azt illető tudósítása nem áll másból, mint némely helyek többszöri említése és azoknak egymástól távolsága pusztá megjegyzésénél, minek segédletmé-

*) Haas Mihály »Baranya földrajzi, statisztikai és történelmi tekintetben« című műve nyomán. — Nyomatott Pécselt 1-43-ban.

vel az akkori messzeségeket a mostaniakkal összehasonlítván Pécsnek a hajdani Sopinávali, Baranyavárnak a régi Antiannummal azonságát alaposan megmutatjuk, mit Szalágyi és Katanecius oly győzelmesen tettek, hogy állításait többé ki sem vonja kétségbe. Aztán annyi jeles utatnak itteni összeütözte magától is elegendő volna megyénknek és fővárosának a rómaiak alatti különös virágzásának kitértetésére; de vannak még ezen fölül más okaink, melyek azt teljesen bebizonyítják, ugymint sok nagyszerű épületek romjai, aztán sok itt talált római emlék, sirbolt, korszó, palack, edény és kis házi bálvány; továbbá teglankint égetett négyszögű, oldalt kilyukasztott fűrdősök¹⁾; és végtére számos részint fölírástalan, részben majd e bélyeget IMP mutató téglák és számosnál számosabb pénz, mikről azonban Pécsnek történetében szólunk, helyén tartók mégis, itten az utakról értekezvén, azon jeles mérföld-oszlopról rövid említést tenni, mely 1774-ben megnépkben Belyén alul találtott, midőn a nagyszerű eszéki töltés építetett. A római utakon köoszlopok által voltak t. i. a távolságok pontosan kijelelve, és ilyen mérföldmutató volt oszlopunk is, mint Katanecius és Schönvisner magyarázta fölírása mutatja:

Imperator Caesar Caius Julius Verus Maximinus Pius, Felix, Augustus, Pontifex, Maximus, Tribunica Potestate, bis, Imperator tertium, Consul, Proconsul, Pater Patriae, Et Caius Julius Verus Maximus Nobilissimus Caesar, Filius Augusti nostri Daciae, Germaniae, Sarmaticae Imperatoris maximi. Ab Aquinco Millia Passuum centum sexaginta.

Világosan megmutatja Katanecius e fölírásból, hogy oszlopunk a 236-ik évi október, vagy novemberben állítottott föl föltaláltásának helyén Maximinus tiszteletere, ki akkor Nemethonból tért vissza Sirmiumba, hadait a közelebbi tavasz beálltával a sarmaták ellen vezendő. Mutatta pedig oszlopunk, hogy Maximinus idejében az ut föllállításának helyétől Ó-Budáig 160 ezer lépésre terjedt. Észék-

¹⁾ Ilyenek láthatók teljes épségben a pécsi püsp. ny. könyvtárhoz kapcsolt múzeumban.

től távolsága 1170 láb volt, miből kitérszik, hogy Maximinus alatt az eszéki ut Dárdát nyugotra hagyván, egyenesen vezetett Laska'aluba.

Egybevévén a mondattakat azon eredményre jutunk, miszerint megyénkben a rómaiak alatt a miveltég nem csekély volt, mely a számos római katonaság, tisztviselő, szolgák, colonisták, valamint a kelében állandóan megletelepült kézművesek és kereskedők által csakhamar elterjedt, annyira, hogy a pannonok is mindinkább szelidültek és miveltődtek. Azonban minden külfeny mellett is igaz miveltés nem létezett mindaddig, míg a kereszténység jötevény világa a pogányság sötétsgét el nem űzte. Csak Krisztus szent reli-gója tette az embereket igazán emberekké; csak az szülte a tökéletes fölvilágosodást és igaz miveltéget. Előbb a felsőség zsarnok az altalvaló csak szolga volt; az embervér fecesreltetett, az emberjogok eltapodattak, a kormányzók nem szelid-séggel, hanem vasvesszővel igazgattak és csak az önkénynek hódoltak.

Honnan jött vidékünkre az igaz miveltég ama tiszta kutféje, a legfőbb bölcsesség világa, a kereszténység? meghatározni egész bizonynyal nem lehet. Kik kedelték itt hirdetni az üdvözítő tudományt? nem tudjuk: de azt bizonyosan állíthatjuk, hogy igen korán hangzott már Baranya áldott terein Jézus szent neve. Szent Kelemen cietírásában, ki az első század végén pápa lán, és mint állítatik sz. Péter apostol hív utítarsa volt, olvasuk, hogy Kelemen sz. Péterrel együtt 52-60 közt megjárva már Pannonián, különösen a 8-ik év körül vidékünkön hirdette Krisztus evangéliumát — mit néhány évvel előtte már Apollinaris, sz. Péternek egy másik tanítványa szinte itten tett — és hogy Belgradon és Eszéken egyházakat alapított, külön püspökök alá rendelvén azokat. Szint oly régi és nem csekély hiteü cietírason épül azon állítás is, miszerint sz. Péter tette Andronicust mitrovici püspökké; sőt bizonyos, hogy a nemzetek nagy apostola, sz. Pál is, hu épen nemis megyénkben, de bizonyosan közelében hirdette a keresztre feszített

elfeledtem értésedre adni, hogy beteg vagyok, nyertes cédulám elfeledtetit ezt most velem. Ah kedvesem! Milyen csekélységek-től függ boldogságunk e földön!

De ez még nem minden. Még egy más, sokkal kényesebb természetű megbízást is kell neked adnom, amely nem a jegyzőt, hanem a barátot illeti

Tudod, hogy régóta szeretem unokahugodat, Louise-t; s azt hiszem, én sem vagyok egészen közönség előtté, azok után, amiket tőled is hallottam. Tudod, hogy sohasem mertem volna kezére törekedni, nem akarván középszerűségemet vele megosztatni.

Ma, hogy a szükség ellen védve vagyok, erősebbnek érzem magamat és kérek, tedd meg a szükséges lépéseket, vágyaim teljesülésére. Teljesen reád támaszkodom jó George-om, cselekedjél a te megkülömböztetési képességeddel és ama hévvel, amelylyel barátainak hasznát előmozdítani szoktad. — Régi barátod: Maurice.

Ugyanazon este a művész táviratot kapott Georgetól, amely meleg szerencse-kívánatokat és ama biztositást foglalta magában, hogy minden lehető megtétetett óhajjal megvalósulására s végül, hogy nem kételkedhetik a siker fölött.

Eme megjözdésben Maurice-ra nézve a várakozás a gyönyörnek egy neve vala, a melyben képelete a legbájosabb ábrándok szárnyain hagyta magát elragadtatni. Jó anyja, aki eddig érdekel nélküli

és csaknem gondatlan természetűnek tartotta őt mindabban, a mi a lét anyagi oldalát illeti, elcsudálkozott ama lázas öröm fölött, a melyet e szerény vagyon fiának okozott; a szegény asszony nem tudta, hogy gyermeke abban csupán szive vágyai kielégítésének forrasát látta.

Négy nap telt el Maurice fölött ama mámorító légkörben, melyet a biztosnak hitt boldogság roménye eredményez, az a remény, amely sokszor edesebb lelkünknek, mint maga a boldog valóság. Egészsége, hála lelekkállapotának, gyorsan helyreállt, s ekkor megnyerte orvosától az engedélyt, hogy szép idő esetére, másnap elhagyhatja a szobát.

Soha serdülő iskolás-leány, aki szünnapjára kirándulást tervezett, nem óhajtottá forróbban a nap megjelenését, mint Maurice e napon. És mindhiában. A nap ködös éggel virradt reá s az idő oly barátságatlan vala, hogy a lábbadozó okosan nem dacolhatott vele. Ez egy kis csalódás volt, egy új próba, melyet türelmének ki kellett állnia, s amely arkifejzésére árnyat vetett. Azonban csakhamar kiderült az ismét, midőn a pósta átvevésénél Georgenak egy türelmetlenül várt levele akadt kezébe. Mint dobogott szive, mikor az aláírást olvasta! most hogy a levelet kezében tartá, azt mondta volna az ember, hogy egy titkos hatalom habozóvá teszi a pecsét feltörése előtt. S vajon csudálkozhatni-e e fölött?

A borítékban az ő sorsa fölötti döntő válasz foglaltott, s az ily elhatározó

pillanatokban a legerősebbek is azon veszik észre magukat, hogy reszketnek.

Végre felszakítá a borítékot.

A levél első részében jelenté neki barátja, hogy a kívánt vetel kitünően sikerült, hogy szavát lekototte, a szerződés megkötöttet s itt küldi az okmányokat aláíras véget.

Maurice kitörő örömmel s anélkül hogy a továbbiak olvasására időt engedne magának, sietett megölelni anyját s megajándékozni avval, amit ekként szerzett. A tisztes asszony sirt megindulásában és kelébehez szoritva fiát, halas örömeinek csupán e néhány szóval tudott kifejezést adni: Te lelkeimnek gyermeke!

Aztán egy pillanat múlva hozzátévé:

— De azt hiszem nem ezt vártad te a te barátodtól olyan türelmetlenül.

— Az igaz: itt másnak is kell még lenni; sietségemben, hogy téged — anyam — boldognak lássalak, megfeledkeztem arról!

És újra hozzáfogott a levél felolvasásához.

— Ami a második feladatot illeti kedves barátom, sajnalattal kell értesedre adnom, hogy azt nem sikerült az én előnyömré végrehajtani.

— Hogyan — szakítá felbe D... né, látva, hogy Maurice elcsáppadt — ő visszautasítana téged?

De ő, anélkül, hogy e kérdésre felelne, a felindulástól elnyomott hangon folytató: »Unoka hugomnak gyöngéd s kissé regényes lelke meg van sérve a szerencsében hozzá intézett kérésed ál-

Istenfiának mennyei tanítását. Ha pedig az érintett adatokat nem tekintjük épen kétségteleneknek, mégis meg kell vallanunk, hogy azok abban mind megegyeznek, miszerint már az apostolok és közvetlen tanítványaik idejében az Isten igéje elvitetet a római birodalom éjszaki határa, a Dunáig, következésképp vidékünkre is. Erőstí ezt a keresztény hit sebes terjedésének története általán és megyénknek politikai és geographiai helyzete különösen. Bizonyos tudniillik, miszerint számos római katonaság tanyázott megyénkben, mint oly vegtartományban, mely a Dunántul lakó vad népek megrohanásainak igen ki vala téve; aztán nemcsak számos kereskedő költözött be szép vidékünkre a birodalom belső tartományaiból, hanem számos művész és kézműves is, kik itt munkát és keresetet bőven találtak; kívülük egyéb jeles római férfiak és egész családok is állandóan megletelepedtek itten, kiknek megtetszett az itteni lakás, vagy kik azt magokra nézve hasznosnak találtak. Tudjuk továbbá hogy nemcsak a tisztviselők egész serege küldetett főleg Rómából és Olaszországból a meghódított tartományokba, hanem még számtalan szállók is új városok és helységek alapítására. Már annyi ember közt, kik a keresztény hit első idejében a római birodalom belső tartományaiból környékünkre költöztek és itten többnyire állandóan letelepedtek, bizonyosan nem kevés keresztény volt, minthogy az említett belső tartományokban már az első század második felében igen-igen számosak voltak a keresztények. Mindehhez sorozható az első keresztények és egyházi előjárók bámulatos buzgalma szent hitök terjesztésében, és a gyors és könnyű közlekedés, mely vidékünk és a birodalom főhelyei, a kereszténység mindannyi legkorábbi székéi közt már az első században fonnállott. Ennyi bizonyosság jözan kétségnek helyt nem ad, hogy már az első század végen nagy volt a naponta növekedő k. egyház híveinek száma.

Hirek.

Baranyamegye a kormány mellett. A hétfői közgyűlés nyújtotta alkalmat megyénk közönsége arra használt föl, hogy állást foglaljon a kormány egyházi politikája mellett. A megye közönségének e ténye nem áll egyedül, a hazai törvényhatóságok egymás után hallatják — párt különbség nélkül — bizalmi szavazataikat, melynek sulya nem kicsinylendő épen most, midőn a kormány egyházpolitikai reformjai még csak tervben vannak meg, még csak irányuk ismeretes, melynek szellemében megalkottatni fognak és a politikai vélemény-nyilvánításra hivatott törvényhatóságok helyesen cselekedeznek, ha már most jelzik intencióikat, melyekkel a kormány reform tervét mérlegelik. A törvényhatóságok ezen sorakozása a kormány mellé kétségtelenül fokozza a kormány tett erejét, munka kedvét, melyre még soha akkora szükség nem volt, mint jelenleg, midőn évtizedek mulasztásából megoldatlanul hagyott kérdések vonszoltattak a politikai alkotások terére. A kezeket, melyek ezt tevék, lehet kárhóztatunk, a vizslyt, melyet a megoldás bármely formája szűlni fog, lehet előre látunk, az adott helyzettel azonban okvetetlen számolnunk kell, a megbolygatott darázs-fészek ismét le kell esendesítenünk és a fölmerült egyházpolitikai kérdéseket meg kell oldanunk, ily kényszerhelyzetben előáll a parancsoló szüksége annak, hogy a polgárság, lemondva az esetleges politikai ellentétéről is, valótve támogassa az ország kormányát és ne engedje meg azt, hogy tisztán belpolitikai reform-kérdésekben a magyar kormány léte az ország határain kívül széköl, idegen hatalom szeszélyétől tétessék függővé, ami ha megtörténhetne, az volna Magyarország örök szégyene, gyalázata nemzeti önállóságunknak, politikai józanságunknak és értelmiségünknek. És épen ezért a legteljesebb elismeréssel kell adoznunk Baranyavármegye főispánjának: Kardos Kálmánnak és Szily László alispánnak, kiknek céltudatos vezetését a megye e

határozatáért az érdem orozlán része illel meg és ez az érdem annál nagyobb, mert Baranyavármegye eddig inkább az ellenzéki vízekben kalandozott. Ime tehát: vannak kormánypárti vízek is és kitűnt, hogy a piros-fehér-zöldre festett és erősen föllángozott hajókat itt is biztos révbe lehet vezetni, csak akarni kell. — A vita, mely e bizalmi kérdésben a megyeháza nyifejtett, nagyon közepes színvonalú volt. Az állandó választmány javaslata mellett, mely a kormány-programminél előbb leendő végrehajtása érdekében fölrást javasol a minisiterelnökhöz és az országgyűléshez, mindenekelőtt Szily László alispán szözlött, pár szóval jelezte, hogy szíve egész melegével csatlakozik ahoz, amely kijelentés lelkes éljenzéssel fogadtatott. — Hasonló szellemben szözlött Szily Pongrác, a sádsi kerület országgyűlési képviselője, egy valóban tartalmas, szabatos, magas színvonalon álló beszédben fejte ki a reformok szükségét és véde a kormányt azon ráfogás ellen, hogy politikája egyházellenes. Ötött az exclusiv felekezeti szellemétől és kimutatta annak szökését, hogy a törvényhatóság csak az államhatalom erősítése mellett foglalhat állást. — A szép beszédt nagy tetszés és tapsvihar fogadta. A javaslat mellett szözlöttak még Benkó Gyula, Kovács István, Ambrus József, Egedy Sándor, Boda József és Stajevits János mohácsi országgyűlési képviselő. — Ellene szözlött Simonffy János pécsváradai országgyűlési, gyöngye és szintelen beszédben igyekezvén kimagyarázni, hogy ellentétben pártjával miert nem foglal ő most állást a kormány, illetőleg az egyházpolitikai reformok mellett; azért, t. i. mert a kormány nem csinálja meg a kath. autonómiát (ami pedig nem is a kormány föladata, hanem a kath. hívöké) és mert fél, hogy az országban a felekezeti szellem fog lábra kapni. Szerinte az egyházpolitikai reformokat együttesen kell megoldani. De próbálnak meg csak kimondani, hogy a hazasági reform, együtt létesítendő a kath. autonómiával és meg fogná látni Simonffy János, hogy azok, kik most az autonómiaért lelkesedeznek arról egy szök sem

tal: ő ebben érzelmeire nézve némi sersétt lát s csupán ennyit válaszolt nekem: »Az ön barátja kevés méltóságra tart képesnek, amidőn feltételezi rólam, hogy hajlandó leszek elfogadni egy ajánlatot, melyet nem méltóztatott akkor tenni, amikor helyzete arányban állott az enyémmel».

— Bámulatos gyermek! — kiáltál anya és fu egyszerűre.

— Hasztalan tiltakoztam — folytató George s magyarázattam a te okaid helyességét, semmi sem gyözte őt meg. Jöjj magad, vedeni saját ügyedet, mert előttem unokahogom hajhatatlannak mutatkozott. Nagybátyam — bármennyire sajnálkozik is a dolog fölött, — alkalmazkodik leánya akaratához.

— Kétségkívül el fog térni a határozatától — szözl D. . . né bizatólag.

— Adja Isten! sóhajtott Maurice — az utolsó vonás még kedvesebbé teszi őt előttem.

II.

Végre Maurice kikerült a zár alól, teljesen helyreállítva, és sietve tartott a sorsjáték székhelye felé, felveendő vagyonát. Az igazgató elé vezetettvén, ez minden irányban forgatta a cédulát, miközben arca oly tökéletesen kifejezte csudálkozását, hogy Maurice egy pillanatra megzavarodott. Olyan felindulással, mely rosszul palástolta látszólagos biztosságát, válaszolt a nevet és állását illető kérdésekre.

Milyen gondolat szállta meg ezt a fönkököt, — aki rendszeren oly szeretetreméltó volt hozzá, hogy most homloka úgy

elsötétült és tekintete oly fürkészőleg nyugodott rajta. Milyen érzéseket keltett benne föl ez a fiatal ember az ő felizzott de nyájas és rokonszenves külsejével? Ő maga is bajosan tudta volna meghatározni. Némi ingadozás volt kiérzhető azon módból, amelylyel e kérdést intézte hozzá: »Meg tudná ön nekem mondani, uram, hogy miként jutott e cédula birtokába? — De hát — szözl a művész az ő szokott vidámságával — amint rendszeren hozzájut az ember: vétel által.

Ez oly természetes hangon volt mondva, hogy az igazgatót zavarba látszó hozni, mindazon által folytató: »Párisból szerezte ön ezt a cédulát vagy a vidéken?»

— Fontos dolog ennek kimondása?! — kérdé most a művész, meglepetve a kíváncsiság által. Tan aszerint amint egyik vagy másik helyről, érkeznek elsőszéggel bírnak a cédulák?

— Érzem, hogy szerénytelennek lát-szom, de le kötelezne uram, ha kérdéseimre egyenesen válaszolna.

Oh az igen egyszerű; — szözl a festő folytató mosolyogva — tehát Párisból származik és ha kívánja uram, azt is hozzátehetem, hogy a nyereség, melyet számomra hoz végtelen örömet okoz nekem. Egy része egy nyaraló megvételére lesz fordítva, melyet innét távozva, azonnal ki fogok fizetni.

— Bizonyos ön ebben?

— Hogyan! — kiáltál Maurice — tehát a 69.900-ik szám nem nyerte volna meg a 100.000 fr. ot?

— Tökéletesen.

— Ah, újra lélekzem! Ön megijesztett. Eszerint tehát nem marad önnek más teendője, mint járulékomat kiszolgáltatni, hogy visszavonulhassak.

— Még ne uram! én nem fizethetem ki önt.

Maurice csudálkozva hátrált meg előtte.

— Hoggyan! — kiáltá — de hiszen ön biztosított afféll hogy lutricédulám jó.

— Kétségkívül, s ezt fontartom; mindazon által szükséges, hogy ön annak származását igazolja.

— Ez sok! De hiszen ez gyanúsítás!

— Boecásson meg; — tevé hozzá az igazgató — valami megmagyarázhatlan dolog az előttem, hogy e lutricédula az ön kezei közt van, holott ugyancsak fölünk vásároltatott az meg, egy más egyén által.

— Megvétetett más valaki által? — viszonzá gépiesen a fiatal ember. — A tévedés talán a számokban rejlik.

— Egyáltalában nem, mert P. . . úr van bevezetve a könyvből, mint a 69.900-ik szám veendő, amelyet ön itt fölmutat.

— P. . . úr Fontenayból?

— Igenis ő: ismeri?

— Természetesen — válaszolt Maurice kissé megzavarodva.

E zavar nem kerülte ki az igazgató figyelmét, aki — figyelmesebben szemlélve Maurice-t, hidegen folytató: »Valja meg uram, hogy ez sajátságos. Ime egy ember, akit ön is ismer s aki a hűzás előtt fel-függesztetni kívánja e cédulát; nekünk bizonyítékaink vannak arra nézve, hogy

akarnának hallani. — Hasonló szellemben szölt és elismerésre méltó mérséklettel Vajay István szalantai országgügyi képviselő, ki egy ízben Ó Felségét is bevonni akarván beszédbe, azt mondva, hogy Ó Felsége az egyházi reformokhoz csak kényszerítésnek engedve adta, beleegyezését, ami ellen Kardos Kálmán főispán erőlesen óvást tett. Egyáltalában a főispán a zajos és zavaros gyűlést, hol a vitát megunt s türelmetlen közönség lelki nyugalmat népszerűtlen szónokok merés állításai tették erős próbára, a legnagyobb tapintattal és erélyvel vezette Az állandó választmány javaslata ellen szölt még Prantner Ferenc, hímeszázi plébános, Jagits József, Halvax József mágoási plébános, ki igen határozottan nyilatkozott Simonffy azon ráfógása ellen, hogy a katolikusok nem ragaszkodnak ugy felekezethez, mint a többiek; továbbá, hogy a katolikusok mozgalma az államhatalom ellen nem szervezett, hanem csak spontán és hogy az egyház nem az államhatalom ellen akar tüntetni, hanem a hiteli sérelemek ellen küzd. A névszerinti szavazás megejtetvén, 191 szóval 39 ellenében elfogadtattat az állandó választmány javaslata.

— **Barbi Alice** hangversenye hétfőn este zsutolásig megtöltte a „Hattyu“ nagy termét. Ily nagy és díszes közönséget évek óta nem láttunk Pécsen és ez a körülmény is mutatja azt a lelkesültséget, mellyel a pécsi közönség Barbi Alice művészetét iránt viseltetik, ami a legteljesebb mértékben jogosult. A hangverseny fényét nagyon emelte azon körülmény, hogy azon gróf Pejacsevich eszéki főispán és gróf Mayláth is részt vett, kik családjukkal csupán a hangverseny kedvéért látogattak el Pécsre. A díszes közönség a nagy művésznőt a legrokonszenvebben fogadta és dalait, melyekkel Barbi utolérhetetlen, szűnni nem akaró éljénessel és tapsviharral fogadta. A kihívásoknak nem akart vége-hossza lenni és a földuldu tapsvihár ismét és ismét a lámpák elé hívta az ünnepeit művésznőt, kiknek nemesak éneke, de déli típusú szép arca is elbűvölő hatással van a hallgatóra és szemlélőre. Barbinak, úgy látszik, jól esett a nagy hatás, melyet keltett és a közönség hódolatával azzal viszonzotta, hogy a műsort 4

gyönyörű dallal megtoldotta, ami igazán tejedelmi ajándék volt és a pécsi közönség bizonyára hálásan is gondol érte szívében Barbira. A művésznőt zongorán Liebling György berlini zongoraművész kísérte, ki szintén megérdemelt tapokban részesült.

— **Hymen.** F i s c h h o f Ignác máhási kereskedő eljegyezte S p i e g l H e n r i k báttaszéki fakereskedő leányát R e g i n á t. — S z i r á c z k y László bajai kereskedő eljegyezte Mohácsos H e r g e r Emma k. a. t. — W e i s z Adolf kereskedő Mohácsos eljegyezte Scheiber Lipót sümegi téglagyáros leányát: S a r o l t á t.

— **Áthelyezés.** B e i e r l e i n Béla adótitst a bajai m. kir. adóhivatalról saját kérelmére áthelyeztetett Hógyászra. — S z a b ó László siklósi selyemtenyészési felügyelő áthelyeztetett Baanya-Monosztorra és helyébe P e i r M. nyug. esendőr-százados nevezett ki.

— **Püspök szenterzsébeti körjegyzővé** Lauschmann Vince batinaí segédjegyző választott meg.

— **Ezredés kiállítás.** A kiállítási területen egyesek által létesítendő pavilonok és egyéb építkezéseket illetőleg már most élénk az érdeklődés. Minthogy pedig a kiállítási terület végleges megállapítása előtt a kiállítási főépületeken kívül a magán-épületek és pavilonokra nézve is kellő tájékozással kell bírnia a kiállítási országos bizottságnak, az igazgatóság felkéri mindazon társulatokat, testületeket, cegeket és magánosokat, kik és a melyek a kiállítás céljaira szolgáló pavilonokat és egyéb építkezéseket, úgy nem különben kavéházakat, vendéglöket és efféléket terveznek, hogy ebbeli szándékukat az épület rendeltetésének és alapterületének megjelölésével a kiállítás igazgatóságával f. évi április hó 30-ig közölni sziveskedjenek.

— **Halálozás.** K o h a r i t s Paula — K o h a r i t s János kis leánya — meghalt folyó hó 8-án, életének 5-ik évében. Béke hamvaira!

— **Műkedvelői előadás Szigetvárott.** A szigetvári kath. legényegylet e hó 8-án műkedvelői előadást tartott, mely erőteljes és anyagilag egyarant igen jól sikerült. Színré került „A tolonc“ népszemlé. A szereplők közül különösen B r e t t e r Jozefa (Liszka), C s e r t a L a-

josné (Krizsa), B a l o g h Mariska (Ördög Sára), C s o n k a Károly (Miklós), C s o l l á n y i István (Mravocsák), tünktek jól át-gondolt, ügyes játékkukkal, kikkel egyetemben Marton Etel, Bunics Katinka Bauer (Gizella), Csenterics Róza, Csenterics Mariska, Kulcsár Lina, Csonka Teréz, Csonka Lina, Ostricz Ignác, Hatos Sándor, Farkas István, Francics Béla, Rüllmajer Károly, Eötvös Gyula, Turbék Ferenc, Horváth Mátyas, Verbai József, Rujics Lajos, Vin-kovics Ödön és Fádi Gyula osztottak a sikerben és tapsokban, melyekben a szép számmal megjelent közönség nem fukarkodott, sőt egyes szereplőket jelenetekben is a lámpák elé hívott. — Az előadást tánc követte, mely fesztelen jókedv mellett kivilágos-kivirradtjig tartott.

— **A pécsi legényegylet** ifjúsága saját helyiségében (Megye-utca 20—22. sz.) ápril 23-án tanmulatságot rendez. A zenét Korodi Károly közkedvelt zenekara szolgáltatja. Belépti díj: tagoknak 30 kr., nemtagoknak 40 kr. Kezdeté este 8 óra-kor. A tiszta jövedelem a könyvtár javára fordítatik.

— **A mulatozás vége.** Pakson Gévai esendőrörsvetető, akit mindenki pontos és szerény embernek ismert és akit mindenki szeretett, szolgálati feyfeyével agyonlötöte magát. Az öngyilkosság egy mulatozásnak a befejezése, amikor is Gévai mámoros fejjele olyan dolgokat követett el, melyek miatt szigoruan megbüntették volna. Az eset a következő. Husvét másodnapján Gévai esendőrörsvetető és Magyar közcsendőr egész délután a Pitli-féle vendéglőben mulattak. Később Kern Ferenc, fiatal fiakkeros is csatlakozott hozzájuk. Borozás közben Gévai megkérdezte Kernt, nem lenne hajlandó őt és társait hajnalban Németkérre kivinni, ahol neki szolgálati ügyben hat óra-ker meg kell jelennie. Kern erre azonnal késznék nyilatkozott. Mindhármán éjféltájban egy másik koresmába mentek mulatni. Három óra körül az őrsparancsnok Magyarat hazaküldte, hogy hozza el szolgálati ruháját és felszólította Kernt, menjen és készüljön az indulásra. Kern ekkor kijelentette, hogy ő bizony nem megy ki Németkérre. Konok ellenkezése annyira felbőszítette az időközben vissza-

e cédulát neki szállítottuk, és jelenleg az ön birtokában találhatók az!.

— Ez csakugyan sajátságos — viz-szonzá a fiatal ember a levertség némi színészével, ami kétségkívül ismét félre-magyarázott, mert az igazgató némi gúnyval gyűlt hangon kérdé újra: „Miképen magyarázta ezt ki?“

— Az eszem szertebeke vész el. Csak annyit mondhatok, hogy e cédulát könyör-ültelességből vettem egy szerencsétlen vándor kereskedőtől, akinek 2 frankot fizettem érte a házás előestéjén.

— E magyarázat elfogadható, bár meglehetősen késői. Ön tehát egy ügyes tolvajnak aldozta.

— Az én kéregetőm?

— Vagy az, kitől az illető kapta — mindegy! Már most kénytelenek leszünk békebíróhoz folyamodni.

— Békebíróhoz? — Nekem úgy tetszik, hogy a dolog igen egyszerű — szölt Maurice, ki remegett a gondolatra, hogy most már nem fizetheti ki anja nyaralóját. — Egy lutri-cédula tényleg azé aki bírja, azaz annak tulajdonát képezi, aki annak utolsó tényleges birtokosa

— Elvben igaz van; de ha egy kiválóan tiszteletreméltó ember, akinek vételeről bizonyítékaink vannak, kijelenti, hogy egy gazember által megkárosított; igazság szerint nem úgy volna-e rendén, hogy az illető jogaiba vissza helyeztessék? — Ön bizonyára minden nehézség nélkül meg

fogja érteni, hogy mi a fizetést egyszerű biztosításra nem teljesíthetjük, bár mennyire óhajtott is az ön jóhiszeműségében nem kétkedni.

— Kétkedni az ő jóhiszeműségében! — ez a gondolat soha sem jutott volna Maurice eszébe, s egy fájdalmas csapással fölébreszté egész lényét, melyet a helyzet sajátságos volta mintegy alomba ringatott.

— Remélem — szölt már most ő is komolyan — hogy itt vagy másutt, senki sem fogja merészelní szavaim igazelműségét kétségbe vonni. Végre is, van ennek egy egyszerű módja: szembesítsen engem P . . . úrral s ő maga határozott felvilágosításokkal fog szolgálni az én érkelesi értéketem illetőleg.

Elfogadjuk — szölt az igazgató — Holnapra — ha önnök úgy tetszik — elhivatom nevezett urat. Ön ki fogja magát magyarázni, én azonban megmaradok ama nézetem mellett, hogy egyedül a békebíró fogja e vitás dolgot kiegyenlíthetni.

— Tehát holnapra uram! — szölt a művész méltósággal köszönve s eltávozott, mi közben mormogá: „Ez ragaszkodik az ő békebírájához!“

Másnap a kijelölt órára Maurice megjelent az igazgató szobájában és P . . . úr, aki néhány perccel később érkezett, meglepetve kiállott fel, amint őt észre vév.

P . . . úr nyugalomba vonult egykori katoná, Georgenak nagybátyja és atya

azon fiatal leánynak, akit a festő nőül venni óhajtott; és most már meg magyarázhatjuk magunknak a zavart magatartást, melyet Maurice — ezen összetalálkozással szemben elárult az előző napon.

Az agg katona barátságosan közeledett felé s kezét nyujtva egyszerűen mondá: „En is úgy teszek, mint az arabok, kedves Maurice úr; azt mondom, meg volt írva, hogy mi találkozunk és én részemről örülök a szerencsének.“

Jóságá melyen megindít uram, — felelt Maurice — és mindenekelőtt meggyőző affelől, hogy ön képtelenek tart engem arra, hogy bármit is eltalajdonítsak . . . . . „Mily tréfa!“ — szakította félbe P . . . úr Maurice beszédét. — legyen az bár egy lutri-cédula.

— Hogyan! hogyan! tehát az én cédulámmal nyert volna ön? . . . . .

— . . . 10000 fr. ot! igen uram — szölt most az igazgató.

— Ez rendkívüli! — esudálkozott P . . . úr. De nagyon szeretném már most tudni, hogy egy tölem ellopott cédula hogyan juthatott a legbecsületesebb ember birtokába?

A művész elbeszélte a vétel körülményeit és P . . . úr kénytelen volt bevallani, hogy ő balszerencse áldozata, de Maurice teljesen jogában van és a fiatal emberhez fordulva: „Ime — szölt — a jótémény mily szép jutalmat nyert.“

— Bőségeset igen, de nem szerer-

érkezett Magyar csendőrt, hogy oldalfeje-
verével több súlyos sebet ejtett rajta.
Gévai is bántalmazni kezdte a kocsiát,
míg végre a korcsmáros kijelentette, hogy
majd szerez ő kocsiát, csak ne bántás-
k többé Kernt. A csendőrök el is mentek
Német-Kérre és amikor onnan visszaér-
keztek, elmentek a súlyos betegen fekvő
Kernhez és egyezkedni akartak vele. Kö-
nyörgésre fogták a dolgot, hogy ne jelentse
föl őket, bocsánatot kértek tőle, de Kern
szülei semmiféle engedményről nem akar-
tak tudni. Gévai ekkor hazament és a
büntetéstől való félelem miatt szíven lötte
magát. Magyar csendőr, aki az egész do-
log okozója, olyan zavart magaviseletet
tanusított Gévai öngyilkossága után, hogy
Orosz főszolgabíró szükségesnek tartotta
letartóztatását.

— **Az első lépés.** Erreth János,
városunk országgyűlési képviselője követ-
kező indítványt terjesztette be Pécs szab.
kir. város tekintetes közgyűléséhez: „Tekintettel arra, hogy a cs. és kir. szab.
déli vasút államosítása köztudomás
szerint a közeli jövőben be fog következni,
s ennek természetzerű folyamánya a
vasútüzletvezetések újabb beosztása és
elhelyezése leendő tekintettel arra, hogy
culturalis intézményei nagy száma és
kifutóságánál, polgáriai értelmiségénél, ipar
és kereskedelmi fejlettségénél, de egyéb
közgazdasági viszonyai jelentőségénél fogva
Pécs szab. kir. város és vidéke, a többi
dunántúli városok és ezek vidékei ellené-
ben méltán és első sorban jogos igényt
támaszthat ahhoz, hogy Pécselt szerveztes-
sék egy vasútüzletvezetőség, tekintettel
arra, hogy Pécs szab. kir. város köz-
pontját képezi egy, egy üzem-
vezetőségi hatáskör e mérve nézve szabály-
zatilag megállapított mintegy 1000
kilométernyi vasúthálózatnak s így a for-
galom érdeke is, egy üzemvezetőségnek itt
leendő szervezését teszi kívánatossá,
indítványozom, mondja ki a tekintetes
közgyűlés miszerint a m. kir. kereskedelmi
minister ur ó Nagyméltóságához feliratot
intéz, a melyben Pécs szab. kir. város
culturalis és közgazdasági viszonyait kellő

mérven feltárván ezek alapján s hivat-
kozással a fentjelzett forgalmi érdekekre
öt egy vasútüzletvezetőségnek Pécselt
leendő szervezésére és felállítására felkéri.
Talán mondanunk sem kell, hogy ez
indítványt egész teljességében helyeseljük.

— **Az új színház végleges tervei**
elkészültek és leérkeztek a város taná-
csához, mely azzal keddi ülésében be-
hatóan foglalkozott. Értesülésünk szerint
az építés kivételét immár mi sem gátolja
és a szükséges költségekre a fedezet ré-
szint készpénzben, részint biztosított
jövendelmekben, a város rendelkezésére
áll. A régi katonai kórház lebontásához a
legközelebbi napokban hozzáfognak és
jövő őszre az új színház teljesen készen
lesz. E tárgyban a színügyi bizottság
csütörtökön d. u. a főispán elnöklété alatt
ülést tart.

Legújabb.

Meghiusult merénylet. Vaszary
Kolozs hercegprimás csaknem gyakossá-
gáldozta lett hétfőn. Csolicics Janos primási
pincemester ugyanis, ki hűtlenség miatt
szolgálatából végkielégítés mellett elbo-
csátatott, hétfőn kihallgatást kért Budán
a hercegprimástól és azt meg is kapta.
Panaszát hosszasan előadva, visszahelyez-
tetését kérte és erre vonatkozólag folya-
modványát is átadta, mit a hercegprimás
tanulmányozni ígért és irószobájába vo-
nult. Csolicics, ki vad, erőszakos természetű
emberként volt ismeretes, erre követelte,
hogy a primás azonnal döntsön az ő
ügyében kedvezően és ezzel fenyegető
mozdulattal a hercegprimás után ment,
azonban Kohl Medárd titkár utját állta és
csengetve, tusába ereszkedett Csolicics al,
ki hosszú kést rántott elő és azzal 5
súlyos sebet ejtett a titkáron. A zajra és a
hercegprimás segélykiáltására besietett
V a r g a J ó z s e f káplán, két ottlevő
apáca és a cselédség és Vargának si-
került a merénylet lefogni, úgy, hogy ke-
zélő a kést a hercegprimás kicsavarhatta.
Csolicics ott nyomban bevallotta, hogy a
hercegprimást meg akarta ölni és iratokat
is találtak nála melyekben családját az
új primás kegyeibe ajánlja. — A szörnyű
veszély híre, melyben a hercegprimás for-

gott és abból oly sértetlenül kimenekült,
óriási föltűnést kelt és egyuttal örömet a
megszabadulás fölött. Annál nagyobb a
részvét az önfeláldozó Kohl Medárd sorsa
fölött, kinek fölgöygyulását szívből óhaj-
tuk. Jellemző, hogy ily vad, gonosz indu-
latu ember, minő Csolicics, 17 évig lehetett
a primás szolgálatában. Most legálabb el-
veszi megérdemelt büntetését.

A szerkesztő üzenete

Szigetvár. A rendezőség nevében
beküldött tudósítást ez egyszer közöltük,
jövőre azonban kérjük a levelet vagy köz-
leményt névalírással is ellátni, hogy
lássuk, ki a felelős az írottakért. Szíves
üdvözlét.

Graziella. Nem kaphatnánk mos-
tanában még egy-két dolgozatot? Nagyon
lekötelezne bennünket. Számíthatni velünk
Nagysád szívességére.

Felölös szerkesztő és kiadó tulajdonos:
FEILER MIHÁLY.

Nyom. Feiler Mihálynál (lyceumi nyomda) Pécselt.

353. sz./1893.

Árverési hirdetmény.

A pécsváradi m. kir. közalapít-
ványi gazdasági kerületi felügyelőség
részéről ezennel közhírré tétetik, hogy a
pécsváradi egyetem alap tulajdonát ké-
pező, Baranyavármegye **Monyoródi
község** határában fekvő monyoródi
csárda épület és hozzátartozó
2648/1600 hold kiterjedésű földnek örök-
áron való eladása iránt, a nagyméltóságú
vallás- és közoktatásügyi m. kir. Minis-
terium jóváhagyásának fentartásával
zárt írásbeli ajánlattal egybekötött szó-
beli nyilvános árverés **1893. évi má-
jus hó 29-én d. e. 10 órakor,** a
kerületi felügyelőség hivatalos helyisé-
gében Pécsváradon fog megtartatni.

Ugyanott betekintheők a délelőtti
hivatalos órák alatt az árverésre vala-
mint az eladásra vonatkozó feltételek.

Pécsváradon, 1893. évi április hó
10-én.

Közalap. gazdasági kerületi felügyelőség.

esét, miután Georgetól vett értesítéseim
folytán úgy tudom, hogy bizonyos szívet
elzár előlem — mondá Maurice sóhajva

— Épen ezért sajnálom leginkább —
szólt a hajdani katoná — a cédula el-
vesztet; mert ha én nyerek, a nyeregemény
leányom hozománya leendett és így
mindennel rendben lennénk.

— Igaz tehát, hogy ez egyedüli oka
Louise kisasszony elutasító válasznak?

— Tökéletesen.

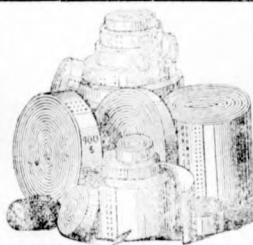
— Nos tehát — kiáltá móhon a festő
— cseréljünk! vegye ön a cédulát és adja
nekem leányát!
— Ah ön nemes szív, Maurice —
mondá az atya, megszorítva kezét — és
én el fogadom az ő részére, nem az egészét,
de az összeg felét. Akarom, hogy
gyermeki kötelezettségének eleget tegyen.

— Oh ön elhalmoz jószágával s én
nem tudok hova lenni a boldogságtól!

— Nini — szólt ekkor az igazgató
nevetve — távol volt tőlem, hogy a vig
játéknak ilyen megoldására gondoljak.
Jöjjenek a pénztárhoz uraim, és fogadják
szerencsekívánatimat. Mostmár beismerem,
hogy mikor önnek békebíróról beszéltem,
tévedtem az eljárásban.

Franciaából:

Graziella.

GEITNER és RAUSCH

Budapest, VI. Andrásy-út 8.

Nagy választéku raktár mű-
szaki és szerszám-cikkekben.

Háztartási konyhafelszerelési tárgyak nagyraktára.

Saját gyártmányu kerti, gazdasági és tüzfecskendők,
bor, sör, építési és kütszivattyúk.

Tűzoltó-felszerelések, legjobb kivitelű Peronospora-
permetezők, kerti szerszámok és kerti létrák, stb.

Gummi és kerti tömlők.

Tornaeszközök legjobb kivitelben.

FŐLHIVÁS

Az új évnegyed közeledtével tisztelettel el fordulunk Pécs sz. kir. város és Baranyavármegye nagy közönségéhez, kérve lapunk támogatását.

Tizenkettedik éve hogy pályafutásunkat megkezdtuk. Tizenkettedik éve, hogy a közügyeket szolgáljuk, önzetlenül, céltudatosan, kitartással, egy jobb jövő reményében.

Mint a közélet szerény napszámosa, 12 évi működésünk alatt sohasem kerestük a reklámot, de hivatásunk kiszabott keretében megmaradva a főtűnés vágya nélkül komolyan teljesítettük munkánkat, úgy, amint az szerény tehetségünktől és erőnktől telt, a meggyőződés tiszta fegyvereivel az igazságért küzdve, az elveket nézve és nem az embereket, a pártkötelékeken felülemelkedve.

Tizenkét évi működésünk alatt nem az volt célunk, hogy érdektársakat gyűjtsünk magunk köré, hanem hogy meggyőződésünkhöz elveinkhez hívek maradvá szolgálhassuk a közügyeket, nem nézve, hogy az ezérvivott harcban kik követnek és kik maradnak el tőlünk.

Miként a múltban, úgy fogunk eljárni a jövőben is és míg egy részről mindent el fogunk követni lapunk emelésére, másrészt hisszük, hogy városunk és megyénk értelmisége nem fogja tőlünk megtagadni támogatását, melyre ezennel tisztelettel mindenkit tőle telhetőleg fölkerünk.

Lapunk hetenként kétszer, szerdán és szombaton jelenik meg, díszes kiállítású, illusztrált mellékletekkel. Előfizetési díj: negyedévre 2 frt. Körtárgyozóknak, tanítóknak 1 frt 50 kr.

A „Pécs” szerkesztősége és kiadóhivatala.

SCHÖNWARD IMRE

ékszerész, órás és látszerész

Főüzlet:
Király-(fő)utca, a „Hattyu“-épületben.

PÉCSETI

Műhely:
Király-(fő)utca, Mestries-féle házban.

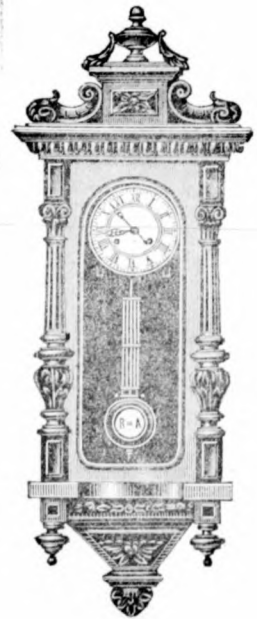
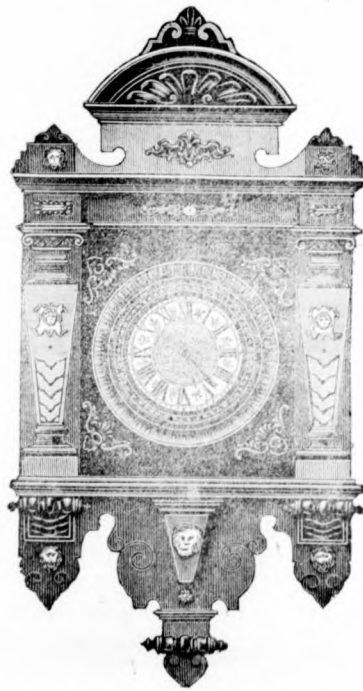
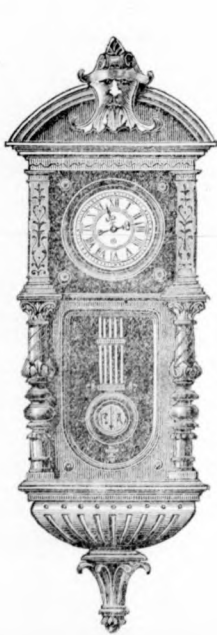
Tábori és színházi látsövek, szemüvegek, görösök, hőmérők stb. gyári áron.

Pontos járásu csinos ébresztő órák, darabja csak 2 frt 50 kr.

Csinos ezüst horgony-Remontoir órák 2-ös fedéllel dbja 12 frt.

Inga-óra csinos szekrényben 8 napig járó és ütő szerkezettel ára 12 forint.

Anker-Remontoir Tula-óra, 2-ös köpenynyel kitünő szerkezettel 14 forint.

Öt évi jótállással.

Nagy raktár a legszebb ékszerek ezüst és (alpaca) China-ezüst árukban.

Javítások olcsón és legjobban készíttetnek.

Minden tárgy a magyar királyi pénzverde hivatal által felülvizsgálva és fémjelezve van.

Kiváló tisztelettel

SCHÖNWARD IMRE.